

Arrest

**nr. 87 478 van 12 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Sarah VAN PARYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 november 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 januari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 maart 2010 en op 4 mei 2012.

1.3. Op 16 mei 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 mei 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn afkomstig uit het vluchtelingenkamp Tulkarem, gelegen in de gelijknamige stad op de Westelijke Jordaanoever. Via uw vriend Bassem Ahmed Issa Almahdawi raakte u in 2009 vertrouwd met een liefdadigheidsorganisatie geheten "Al Ahrar". In september 2009 werd u door deze organisatie ingelijfd om geld te verdelen onder de armen. In de periode september-oktober 2009 werd u 20.000 dollar ter beschikking gesteld die u naar eigen goeddunken verdeelde onder behoeftigen in het vluchtelingenkamp Tulkarem. In oktober 2009 meldde uw vriend Bassem Ahmed Issa Almahdawi u dat "Al Ahrar" hem onder druk zette om bepaalde misdaden te plegen. Uit vrees dat u eveneens onder druk zou worden gezet om misdaden te plegen en uit vrees dat de Palestijnse Autoriteiten u zouden opsporen wanneer de criminele praktijken van "Al Ahrar" bekend raakten, besliste u om de Westelijke Jordaanoever te ontvluchten. Gebruikmakend van de 40.000 dollar die Bassem Ahmed Issa Almahdawi en uzelf was toevertrouwd door "Al Ahrar" vluchtte u op 25 oktober 2009 naar Jordanië. Via Syrië en Turkije reisde u vervolgens verborgen in een vrachtwagen naar België, om hier op 18 november 2009 asiel aan te vragen. Via contact met uw familie vernam u inmiddels dat verschillende onbekenden in het jaar 2010 meerdere keren uw thuisadres bezochten om navraag naar u te doen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een attest van de Palestijnse Algemene Delegatie bij de EU, België en Luxemburg neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst is het hoogst eigenaardig dat u niet op de hoogte bent van de organisatie waarvoor u gewerkt zou hebben. Zo heeft u geen informatie over sinds wanneer deze organisatie bestaat, de interne structuur, het budget, de grootte van de organisatie, het aantal medewerkers en de vestiging van "Al Ahrar" in Tulkarem (CGVS 11 maart 2010, p. 9; CGVS 4 mei 2012, p. 4-5, 7). Dit zijn allemaal toch belangrijke gegevens waar u als medewerker toch in enige mate van op de hoogte zou moeten zijn. Het tegendeel lijkt echter waar te zijn. Uw duidelijke gebrek aan kennis over de organisatie brengt dan ook een zware klap toe aan uw geloofwaardigheid. U een veelheid aan vragen gesteld, blijkt u slechts een drietal dingen te weten over de organisatie.

Ten eerste noemde u 'Abu Al Ahrar' als oprichter van de organisatie, iemand waar u afgezien van zijn geschatte leeftijd tussen de veertig en de vijftig jaar, helemaal niets over kan vertellen (CGVS 4 mei 2012, p. 4). Nochtans is hij volgens uw verklaringen de sleutelfiguur van de organisatie en kan er verwacht worden dat u enigszins vragen gesteld heeft bij onder andere zijn rol in het hele gebeuren, de reden waarom hij de organisatie oprichtte, wat deze persoon betekende voor de gemeenschap en of hij politieke banden had. Niets van deze zaken is u bekend. U stelt slechts dat u hem niet 'persoonlijk' kende, en dat alles wat u weet aan u overgedragen was door een 'vriend' (CGVS 4 mei 2012, p. 4). Uw verklaring kan echter niet overtuigen aangezien deze man de drijvende kracht geweest moet zijn van de organisatie. Het feit dat u zo weinig weet over de oprichter van de "Al Ahrar" organisatie is niet bevorderlijk voor uw geloofwaardigheid. U beweerde immers de mensen achter deze organisatie te vrezen (CGVS 11 maart 2012, p. 10-11; CGVS 4 mei 2012, p. 3, 8-10). Het is dan ook niet aannemelijk dat u geen informatie over de door u beschouwde 'vijanden' heeft ingewonnen. Uw kennis van de belangrijke personen binnen de groepering is dan ook van essentieel belang om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te beoordelen. Uw versie van de feiten kan dan ook totaal niet overtuigen.

Ten tweede noemde u 'Abu Sarter', de leider van uw groepering binnen "Al Ahrar" (CGVS 4 mei 2012, p. 4, 8). Ook over deze man geeft u nauwelijks informatie. Zijn rol en achtergrond bij de organisatie zijn u bijvoorbeeld onbekend. U stelt dat hij 'leerkracht' was, een 'gewone mens' met welgemeende bedoelingen. Doch, u bent dan weer niet op de hoogte hoe lang hij reeds bij deze organisatie betrokken was en hoe hij in de eerste plaats weet had van het bestaan van deze organisatie, die volgens uw verklaringen in het grootste geheim opereerde (CGVS 4 mei 2012, p. 4, 8). U vergoelijkt dit aperte gebrek aan kennis door te stellen dat het niet 'gebruikelijk' is om 'alles te weten' of 'te vragen' (CGVS 4 mei 2012, p. 8). Deze verklaring is opmerkelijk. U zou deze persoon immers ontmoet hebben

in het kader van jullie activiteiten voor de organisatie. Er kan dan ook verondersteld worden dat jullie voornamelijk over de organisatie en jullie betrokkenheid gesproken hebben. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u geen enkel idee heeft van zijn engagement voor "Al Ahrar".

Ten derde verklaarde u dat er nog een aantal andere personen werkten voor de organisatie, met name 'Asam', 'Abu Massoud', 'Abul Ousoud' en nog 'anderen' (CGVS 4 mei 2012, p.84). Andermaal verklaart u niet te weten hoe zij bij deze organisatie zijn beginnen werken en zegt u spontaan zelfs helemaal niets over hen. U herhaalt opnieuw dat 'uw vriend' soms bepaalde dingen vertelde en dat u weinig tijd had (CGVS 4 mei 2012, p. 8). Ook ditmaal blijkt uit uw verklaringen dat u helemaal niets weet over de organisatie afgezien van enkele namen van medewerkers. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u ooit voor de organisatie "Al Ahrar" gewerkt heeft en dat u hen bijgevolg te vrezen heeft. Het hoeft immers geen betoog dat er van iemand die in levensnood zou verkeren verwacht kan worden dat hij zelf informatie heeft ingewonnen over de personen die aan de basis liggen van zijn problemen en zijn vlucht naar het buitenland. Uw nalatige houding is niet te verantwoorden. Uw versie van de feiten kan niet overtuigen.

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u tot en met oktober 2009 in Tulkarem, gelegen op de Westelijke Jordaanoever, verbleef. Niet alleen legt u geen begin van bewijs voor om uw recent verblijf in deze regio te staven, daarnaast dient te worden vastgesteld dat uw kennis van de actuele geschiedenis van uw afkomstregio dusdanig vaag is dat ze fundamentele twijfel oproept over uw bewering dat u er tot oktober 2009 verbleef. Zo weet u niet wanneer er voor het laatst verkiezingen doorgingen in de regio (CGVS 11 maart 2010, p.5), herinnert u zich niet of u op uw vlucht van Tulkarem naar Jordanië in november 2009 controleposten van het Israëlische leger passeerde (CGVS 11 maart 2010, p.5) en dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat op de weg van Tulkarem via de Allenby-bridge naar Jordanië meerdere permanente controleposten van het Israëlische leger gesitueerd zijn. Verder weet u niet of door de bouw van de zogeheten "separation wall" bepaalde Palestijnse dorpen in de omgeving van Tulkarem geïsoleerd raakten (CGVS 11 maart 2010, p.6) en dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat dit wel degelijk het geval is. Daarnaast weet u niet aan te geven welke impact de bouw van deze "separation wall" op de nabijgelegen stad Qalqiliya had (CGVS 11 maart 2010, p.6) en dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat deze stad nagenoeg volledig door deze muur omringd wordt. Verder weet u niet met zekerheid of het Israëlische leger in 2009 militaire operaties ondernam in het vluchtelingenkamp Tulkarem (CGVS 11 maart 2010, p.6), weet u evenmin door wie de parlementaire verkiezingen van 2006 gewonnen werden in uw afkomstregio (CGVS 11 maart 2010, p.6), herinnert u zich niet wanneer voor het laatst een avondklok ingesteld werd in het vluchtelingenkamp Tulkarem (CGVS 11 maart 2010, p.7) en weet u niet te verduidelijken wanneer en hoe vaak het Israëlische leger in 2009 gebruikmakend van tanks het vluchtelingenkamp Tulkarem binnenviel (CGVS 11 maart 2010, p.7). Zulks ondermijnt uw bewering dat u tot en met november 2009 in Tulkarem verbleef volledig. Het feit dat u tijdens het gehoor bepaalde kennisvragen over de regio Tulkarem, veelal geografische kennis, correct wist te beantwoorden, wijzigt deze vaststelling niet.

U bent overigens niet in het bezit van enig reis- en/of identiteitsdocument waardoor uw reisweg noch uw identiteit kan worden nagegaan. Vermits de door u ingeroepen asielmotieven bovendien dateren van de periode september – oktober 2009 ondermijnt zulks de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog meer.

Tot slot verklaarde u geregistreerd geweest te zijn bij UNRWA (CGVS 11 maart 2010, p. 3). Aangezien er een grondige twijfel is dat u tot oktober 2009 in Tulkarem verbleef, en u evenmin middels coherente verklaringen of objectieve documenten aantoont dat u recent in Tulkarem woonachtig was en daar de bescherming of bijstand van UNRWA genoot, stelt u de asielinstanties niet in staat om te oordelen of u nog onder de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie valt. Het document dat u neerlegde van de Palestijnse Algemene Delegatie bij de EU, België en Luxemburg, wijzigt deze vaststelling niet. Niettegenstaande het feit dat dit document bevestigt dat 'Abdelrahman Mohammad Amouri Osama' met UNRWA nummer 51130403 Palestijn is van origine, is dit geen bewijs voor uw beweringen van Tulkarem afkomstig te zijn en daar tot uw vlucht woonachtig geweest te zijn. Daarenboven, en zoals reeds vermeld, legde u geen enkel identiteitsdocument neer, waardoor er niet nagegaan kan worden dat dit door u neergelegde document betrekking heeft op uw persoon. Derhalve kan dit attest noch uw identiteit, noch uw recente herkomst uit het vluchtelingenkamp Tulkarem staven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt de Westelijke Jordaanoever te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de Westelijke Jordaanoever. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt dat het conflict dat dit gebied actueel kenmerkt niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten (zie bijgevoegde SRB: Cisjordanie – Situation sécuritaire actuelle, d.d. 19 mei 2011)

Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever actueel kenmerkt is eerder gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen hoofdzakelijk bij manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie en de Muur wordt geuit; wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd worden door de Israëlische troepen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, en de algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, herhaalt verzoeker zijn vluchtrelaas en stelt hij dat naast het feit dat de organisatie crimineel was en zelfs terroristisch was, de realiteit is dat verzoeker centen heeft genomen om het land uit te vluchten en dat op zich afdoende is om een gegronde vrees te hebben voor zijn leven. Verzoeker vervolgt dat verweerster uit het feit dat hij geen begin van bewijs indient voor zijn recent verblijf en geen afdoende kennis heeft van de actuele geschiedenis van de regio ten onrechte afleidt dat hij zijn verblijf in Tulkarem tot oktober 2009 niet aannemelijk maakt. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een door hem opgemaakte plaatsbeschrijving van Tulkarem en een repliek “op het middel dat door verweerster wordt opgeworpen op blz. 2 in fine van de bestreden beslissing” ter ondersteuning van zijn afkomst in Tulkarem. Als bewijs van zijn afkomst en identiteit legt verzoeker thans volgende stukken neer: een geboorteakte, een verklaring van de “Palestinian Liberation Organization”, “Palestinian National Authority, Ministry of Interior”. Tot slot wijst verzoeker erop dat hij gelet op de aanhoudende conflictsituatie in zijn land van oorsprong geen hulp kan inroepen om zich te laten beschermen tegen de terroristische organisatie al Ahrar.

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing dit punt onvoldoende werd gemotiveerd. Verzoeker is het niet eens met de appreciatie van de veiligheidssituatie en ondersteunt zijn oordeel aan de hand van enkele krantenartikels. Tot slot meent verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt behandeld te worden op een onmenselijke manier, wat in strijd is met artikel 3 van het Europees

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het hoogst eigenaardig is dat hij niet op de hoogte is van de organisatie waarvoor hij gewerkt zou hebben, (ii) hij niet aannemelijk maakt dat hij tot en met oktober 2009 in Tulkarem, gelegen op de Westelijke Jordaanoever, verbleef, (iii) hij niet in het bezit is van enig reis- en of identiteitsdocument, (iv) niettegenstaande het feit dat het document van de Palestijnse delegatie bevestigt dat 'A.M.A.O.', met UNRWA nummer 51130403 Palestijn is van origine, dit geen bewijs is voor zijn beweringen van Tulkarem afkomstig te zijn en daar tot aan zijn vlucht woonachtig zou zijn geweest, en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt dat het conflict dat dit gebied actueel kenmerkt niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 16 mei 2012 (CG nr. 0918937), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker als bewijs van zijn identiteit en afkomst een attest neerlegt van de Palestijnse delegatie bij de Europese Unie te Brussel (zie administratief dossier), en thans een kleurenkopie van een geboorteakte en een attest van de "Palestinian Liberation Organization", "Palestinian National Authority, Ministry of Interior" dat O.A.M.A. geboren is in Koeweit en zoon is van Palestijnse ouders.

De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit en afkomst een belangrijk element is in iedere procedure. Aangezien verzoeker niet aantoonde de genoemde O.A.M.A. te zijn kan, in de mate al enig

objectief bewijs kan toegekend worden aan de nieuw voorgelegde documenten, de Raad niet vaststellen dat de geboorteakte en het attest van de "Palestinian Liberation Organization", "Palestinian National Authority, Ministry of Interior" op verzoeker betrekking hebben. Bovendien is de geboorteakte een kleurenkopie waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend vermits kleuren/fotokopieën gemakkelijk te manipuleren zijn door het nodige knip- en plakwerk. Het attest van de "Palestinian Liberation Organization", "Palestinian National Authority, Ministry of Interior" bevestigt enkel dat verzoeker in Koeweit geboren is uit Palestijnse ouders, niets meer en niets minder. Zo voor het tijdens de procedure bij het Commissariaat-generaal neergelegde document van de Palestijnse delegatie evenmin kan vastgesteld worden of de persoon die daarin vermeld wordt inderdaad verzoeker betreft, zoals correct wordt gesteld in de bestreden beslissing, merkt de Raad verder op dat het niet duidelijk is op welke wijze, inzonderheid op welke door verzoeker neergelegde documenten, de Palestijnse delegatie bij de Europese Unie steunt om te bevestigen dat A.M.A.O. de persoon van verzoeker zou betreffen met UNRWA nr. 51130403. Ter terechtzitting gevraagd om enige toelichting kan de raadsman op de vraag geen antwoord geven.

In de mate verzoeker voorhoudt dat hij geen andere documenten kan indienen ter ondersteuning van zijn identiteit en afkomst omdat alle andere documenten door de smokkelaar werden afgenomen, is de Raad van oordeel dat aan deze bewering weinig geloof wordt gehecht. Immers, verzoeker was in het bezit van een identiteitskaart, een paspoort, en was geregistreerd bij de UNRWA en het is niet aannemelijk dat hij al deze documenten op zak had voor zijn illegale overtocht en derhalve zomaar zou hebben afgegeven.

2.5.1. Blijkens verzoekers verklaringen zou hij zijn land van herkomst ontvlucht zijn nadat hij zich engageerde voor de organisatie al Ahrar die zich voordeed als een liefdadigheidsorganisatie die verzoeker grote sommen geld ter beschikking stelde om uit te delen aan verschillende groepen armen in het vluchtelingenkamp van Tulkarem, waar hij woonde. Kort nadien, in oktober 2009, werd verzoeker door zijn vriend op de hoogte gesteld van het feit dat hij onder druk werd gezet door de organisatie om criminele feiten te plegen, de wijze waarop deze organisatie blijkbaar aan geld kwam. Verzoeker vreesde dat hem hetzelfde lot beschoren was en besliste zijn thuisland samen met zijn vriend te ontvluchten met de geldsom van 40.000 dollar die hen was toevertrouwd,

2.5.2. De Raad is van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas. Zo is het niet aannemelijk, dat een organisatie, liefdadigheids- of criminele organisatie, aan een voor hen quasi onbekende verkoper in een bakkerij op regelmatige basis grote sommen geld ter beschikking stelt om uit te delen aan armen in zijn gemeenschap zonder dat hij daar ook maar enige verantwoording moet van afleggen. Immers, naar verzoekers verklaringen, zou hij tussen 2 september en oktober 2009, niet minder dan 20.000 dollar hebben uitgedeeld waarbij hij in de buurt vroeg of ze iemand arm kenden, deze dan bezocht en hun geld gaf (CGVS gehoor I, p. 9) en zou hij naast de vriend die hem voorstelde samen te werken drie keer een bijeenkomst gehad hebben met zijn organisatie waarop aanwezig waren, verzoeker, zijn vriend en hun verantwoordelijke abu Taher (gehoor CGVS I, p. 9). Tijdens het tweede gehoor stelt verzoeker dan weer dat hij soms zelf mocht bepalen welk gezin, welk bedrag kreeg en soms opdracht kreeg om bedragen aan bepaalde gezinnen te overhandigen (CGVS gehoor II, p. 6). Volgens verzoekers verklaringen zou de organisatie onzichtbaar zijn voor de buitenwereld, was hun werkwijze heimelijk (gehoor II, p. 9), doch dit staat haaks op verzoekers beweringen dat hij zomaar sommen geld kon en mocht uitdelen in zijn eigen gemeenschap, waarbij kan aangenomen worden dat hij als verkoper van de plaatselijke bakkerij door zijn gemeenschap gekend was en het minstens opgevallen moet zijn dat hij plots over centen beschikte om uit te delen, wat als gevolg kon hebben dat veiligheidsdiensten of de kampautoriteiten daarover een onderzoek zouden plegen of verzoeker en zijn vriend daarover zouden interpellieren of aan de tand voelen. Meer nog, het ongeloofwaardig karakter van het hele relaas volgt tevens uit verzoekers bewering dat zijn vriend plots benaderd werd om criminele feiten te plegen, de werkelijke activiteiten van al Ahrar en de wijze waarop ze aan het geld kwamen aldus verzoeker, terwijl deze organisatie toch wel een enorm risico nam vermits zijn vriend, die de verantwoordelijke kende en wist waar het geld in ontvangst werd genomen (gehoor CGVS II, p. 6), de organisatie had kunnen verlinken aan de kampautoriteiten of de Palestijnse autoriteiten. Voorts kan er weinig geloof worden gehecht aan de bewering dat hij en zijn vriend zomaar 40.000 dollar in bewaring zouden hebben gekregen (gehoor CGVS, p. 10), en dat hij en zijn vriend het risico zouden genomen hebben om met het geld te vluchten richting Jordanië, temeer de organisatie nog voor hun vlucht het geld terug vroeg en zijn vriend dit uitstelde (gehoor CGVS I, p. 10). Daarenboven lijkt het de Raad niet onrealistisch dat bij de overgang van de Westelijke Jordaanoever en Jordanië, reizigers grondig worden gecontroleerd zodat 40.000 dollar op zak toch wel een risico moet zijn geweest voor een ondervraging door de controlerende autoriteiten.

Voorts kan het ook niet overtuigen dat verzoeker in wezen niets weet te vertellen over de organisatie waarbij hij zich officieel aansloot (gehoor II, p. 5: *“voor mijn officiële aansluiting bij de organisatie ging het om kleine bedragen. Hoe lang deed u dat werk? Formeel ben ik begonnen op 1 september. Welk jaar? 2009 Informeel? Ongeveer zes maanden voordien, het was informeel”*). Verzoekers verweer in het verzoekschrift voor zijn gebrek aan kennis over de organisatie, namelijk dat hij pas in september 2009 in contact is gekomen met de organisatie terwijl hij reeds op 25 oktober 2009 het land is moeten ontvluchten, komt ook niet overeen met wat hij daarover tijdens het gehoor heeft verklaard, vermits hij zes maanden informeel zou hebben gewerkt zodat derhalve aangenomen kan worden dat iemand die zich na deze periode officieel aansluit wel degelijk een en ander kent van de organisatie waarvan hij vrijwillig beslist lid te worden.

De Raad besluit dan ook dat verzoekers relaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve onaannemelijk is.

2.5.3. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet te toetsen.

2.6.1. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk afkomstig is van Tulkarem en wijst naar de krantenartikels waaruit blijkt dat *“tot zeer recent gevechten blijven bestaan op de westelijke Jordaanoevers en Tulkarem in het bijzonder”*.

2.6.2. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan derhalve, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68).

Waar verzoeker, onder verwijzing naar een aantal krantenartikels over invallen van het Israëlische leger in bepaalde dorpen in de buurt van Tulkarem, de stad Tulkarem en het vluchtelingenkamp rond de stad, betoogt dat hij een reëel risico loopt om onmenselijk behandeld te worden, merkt de Raad op dat verzoeker volgens zijn verklaringen in het verzoekschrift tot aan zijn vlucht in de bakkerij van het vluchtelingenkamp werkte, hij erin slaagde om zijn kost te verdienen, hij tijdens zijn gehoor nergens melding maakte van een gebrek aan basisvoorzieningen en hij geen specifieke mensenrechtenschendingen waarvan hij het slachtoffer zou zijn geworden heeft aangetoond. Tot slot blijkt uit het onderzoek naar zijn asielmotieven dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door de Palestijnse autoriteiten of derden wordt geïdoleerd en vervolgd of dat hij door derden ernstig wordt bedreigd of dat hij geen beroep zou kunnen doen op zijn autoriteiten. Het komt aan verzoeker toe om in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt in het geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoevers. Verzoeker blijft in gebreke aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

2.6.3. Uit een analyse van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (‘Subject Related Briefing, Cisjordanië, Situation sécuritaire actuelle’ van 19 mei 2011) over de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoevers blijkt verder dat er actueel voor burgers uit de Westelijke Jordaanoevers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Uit de door verzoeker bijgebrachte artikels blijkt weliswaar dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoevers en dat een oplossing niet meteen in zicht is, doch de bijgebrachte informatie is niet

voldoende om de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, en in het bijzonder het besluit dat daaruit is getrokken te ontkrachten. Hieruit blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict, er geen sprake is van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, het geweld eerder gelokaliseerd is en de impact ervan op het leven van de gewone burger eerder beperkt is, en incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen hoofdzakelijk voorkomen bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie en de Muur wordt geuit, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische autoriteiten.

De krantenartikels die verzoekers indient met betrekking tot de inval van Israëlische soldaten in bepaalde dorpen en Tulkarem stad en vluchtelingenkamp, op 2 juni 2011, 21 december 2011 en 30 april 2012 wijzigt niets aan bovenstaande informatie en het besluit omdat uit de krantenartikels blijkt dat het aangewende geweld door de Israëlische autoriteiten gericht is op de aanhouding van Palestijnen die activiteiten hebben ontplooit tegen de bezetting van hun grondgebied en waarvan de naam vermeld wordt op een lijst. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt geenszins dat hij behoort tot een van de activisten die op de lijst vermeld staat van de Israëlische autoriteiten.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt tevens dat andere Europese landen (Duitsland, Finland, Nederland, Verenigd Koninkrijk, Zweden en Zwitserland) omtrent de toekenning van subsidiaire bescherming aan Palestijnen geen subsidiaire bescherming toekennen op basis van de algemene situatie (artikel 15c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004) en de asielaanvragen steeds individueel dienen onderzocht te worden.

Verzoekers verwijzing naar een aantal invallen in dorpen rondom Tulkarem door de Israëlische autoriteiten in april 2012, december 2011 en juni 2011, ondergraaft de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet vermits deze informatie steunt op verschillende objectieve bronnen over een ruime periode. Ook het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gesteund op voornoemde informatie wordt door deze drie krantenartikels niet ondergraven of ontkracht.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS